

UZASADNIENIE	Sygn. akt	<i>III K 248/21</i>
1.USTALENIE FAKTÓW		
		<i>Czyn przypisany oskarżonej J. T. (1)</i>
		<p>W okresie od bliżej nieustalonego czasu, lecz nie wcześniej niż od stycznia 2016 roku do 10 listopada 2020 roku w W. przy ul. (...) fizycznie i psychicznie znęcała się nad mężem H. T. oraz małoletnimi córkami K. i O. T., w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu prowokowała, a następnie wszczyniała awantury, podczas których była agresywna wobec domowników i stosowała przemoc fizyczną w postaci szarpania, popychania, kopania, plucia i drapania, a także stosowała nie fizyczne formy przemocy, wyzywając córki oraz męża słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżała ich, zastraszala dzieci, że odda je do placówki opiekuńczej, demolowała wspólnie zajmowane mieszkanie, utrudniała zamieszkiwanie, wywołując u pokrzywdzonych ból i strach,</p> <p><i>to jest czyn z art. 207 § 1 k.k.</i></p>
<i>Fakty uznane za udowodnione</i>		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	
H. T. oraz J. T. (2) pozostają w związku małżeńskim od 2004 r.. Mają dwójkę dzieci - K. (ur. (...)) oraz O. (ur. (...)). Wspólnie zamieszkiwali w mieszkaniu przy ul. (...).	fakty bezsporne	

<p>W okresie od bliżej nieustalonego czasu, lecz nie wcześniej niż od stycznia 2016 roku do 10 listopada 2020 roku w W. J. T. (2) nadużywała alkoholu. Będąc w stanie nietrzeźwości, fizycznie i psychicznie znęcała się nad mężem H. T. oraz małoletnimi córkami K. i O. T., prowokując ich, wszczynając awantury, podczas których była agresywna, szarpała, popychała, kopała, pluła i drapała domowników, a także stosowała niefizyczne formy przemocy, wyzywając córki oraz męża słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżała ich, zastraszała dzieci, że oddaje do placówki opiekuńczej, demolowała wspólnie zajmowane mieszkanie, utrudniała zamieszkiwanie wywołując u pokrzywdzonych ból i strach. Córki się jej bały.</p> <p>W mieszkaniu H. T. oraz J. T. (2) pomiędzy grudniem 2019 r. a listopadem 2020 r. kilkakrotnie interweniowała Policja. Przeprowadzone czynności wykazały, iż J. T. (2) wielokrotnie znajdowała się w stanie nietrzeźwości i wszczyniała awantury. Kobieta zatrzymano w dniach 21 grudnia 2019 r. oraz 10 listopada 2020 r.. Co więcej, 21 grudnia 2019 r. w stosunku do J. T. (2) została wszczęta procedura „Niebieskiej karty”.</p> <p>Postanowieniem z dnia 12 listopada 2020 r. w punkcie 2, zobowiązano J. T. (2) do opuszczenia lokalu przy ul. (...), który to nakaz został przez kobietę zrealizowany.</p>	<p>zeznania świadków:</p> <ul style="list-style-type: none"> - H. T. (k. 8, 194-195, 366-367), - M. D. (k. 10-11, 332-333), - A. G. (k. 85 333-334 <p>- dzieci stron:</p> <p>K. T. (k. 532-534),</p> <p>O. T. (k. 534-535)</p> <p>dokumentacja Niebieskiej Karty (k. 27-40),</p> <p>raport z interwencji (k. 94-102),</p> <p>dokumentacja z OPS (k. 41-50),</p> <p>protokoły badania oraz zatrzymania (k. 2, 5-6, 79, 82-83)</p>	
<p>Biegli psychiatry nie stwierdzili u J. T. (2) objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali u niej natomiast</p>	<p>opinia psychiatryczna (k. 269-271),</p> <p>opinie psychologiczne (k. 164-167, 170-174),</p>	

zespół zależności alkoholowej. Ten stan psychiczny nie znosił ani nie ograniczał jej zdolności rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolności pokierowania swoim postępowaniem.	dokumentacja (k. 82, 24)	
J. T. (2) jest niekarana.	karta karna (k. 329)	
Fakty uznane za nieudowodnione		
2. Ocena DOWODÓW		
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	zeznania H. T.	<p>wiarygodne:</p> <p>Zeznania są jasne, logiczne i konsekwentne. Świadek rzeczowo i szczegółowo opisał zachowania oskarżonej w stosunku nieletnich córek oraz w stosunku do swojej osoby, wskazując, że J. T. (2) stosowała wobec nich przemoc psychiczną i fizyczną oraz wyczerpująco sprecyzował, jakie to były zachowania.</p> <p>Sąd nie doszukał się w treści zeznań oraz postawie świadka żadnych powodów, dla których świadek miałby celowo obciążać oskarżoną. H. T. szczegółowo opisał okoliczności sytuacji, w których uczestniczył, starał się przedstawiać fakty takimi, jakimi je zapamiętał, a jego zeznania w tym zakresie były zgodne z pozostałym, uznanym za wiarygodny, materiałem dowodowym w niniejszej sprawie. Z tego względu Sąd nie</p>

odmówił tym zeznaniom atrybutu wiarygodności. Sąd przy tym nie dopatrył się żadnych powodów, dla których świadek miałaby w tym zakresie niezasadnie pomawiać oskarżoną. Bezpośredni kontakt w toku rozprawy potwierdził, w opinii Sądu, prawdziwość relacji mężczyzny. Sąd nie dopatrył się przy tym jakichkolwiek podstaw do podważenia jego zeznań, wręcz przeciwnie, ocenił je jako szczere i pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Sąd nie doszukał się w postawie świadka, czy w treści jego zeznań, elementów stronniczości, czy braku obiektywizmu, które dawałyby podstawę do odmówienia wiary jej relacjom i budziły wątpliwości co do ich wiarygodności. Zdaniem Sądu w swoich zeznaniach kierował się wyłącznie chęcią obiektywnego przedstawienia przebiegu inkryminowanych zdarzeń. Zatem zeznania pokrzywdzonego stanowiły wartościowy materiał dowodowy, będący podstawą dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Co więcej zeznania pokrzywdzonego są spójne w wielu elementach z zeznaniami dzieci stron - co dodatkowo wzmacnia ich wiarygodność.

zeznania dzieci stron:
A. -(...) lat (k. 532-534),
I. -(...) lat
(k. 534-535),
płyty CD (k. 536),

ich zeznania miarodajne dla oceny wiarygodności:

wg opinii biegłej psycholog, obecnej przy ich przesłuchaniach (k. 164-167, 170-174),

wiarygodne:

		<ul style="list-style-type: none"> - dzieci szczegółowo opisały zachowania matki wobec ojca oraz w stosunku do nich samych, - ich relacje są spójne z zeznaniami pokrzywdzonego ojca.
	zeznania świadka M. D.	<ul style="list-style-type: none"> - funkcjonariusz Policji, który brał udział w czynnościach prowadzonych z udziałem oskarżonej, - zaobserwował stan, w jakim znajdowała się oskarżona w czasie interwencji, <p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - spójne, rzeczowe i jasne, - będąc osobą obcą dla oskarżonej, a jednocześnie funkcjonariuszem publicznym, nie miał żadnego interesu w tym, aby narażając się na postępowanie dyscyplinarne i karne, przedstawić własne wypowiedzi w sposób niezgodny z rzeczywistością.
	zeznania świadka A. G.	<ul style="list-style-type: none"> - funkcjonariusz Policji, który brał udział w czynnościach prowadzonych z udziałem oskarżonej, - zaobserwował stan w jakim znajdowała się oskarżona w czasie interwencji, <p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - spójne, rzeczowe i jasne, - będąc osobą obcą dla oskarżonej, a jednocześnie funkcjonariuszem publicznym, nie miał żadnego interesu w tym, aby narażając się na postępowanie dyscyplinarne i karne, przedstawić własne wypowiedzi w sposób niezgodny z rzeczywistością.
	Dokumentacja Niebieskiej Karty,	miarodajne:

	Raport z interwencji, Dokumentacja z OPS, Protokoły badania oraz zatrzymania	- nie kwestionowane przez strony - sporządzone przez organy do tego uprawnione
	opinia psychiatryczne i psychologiczne	miarodajne: - nie zawierały wad w rozumieniu art. 201 k.p.k., strony nie kwestionowały ich wniosków
	karta karna	dokument urzędowy
2.2.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	wyjaśnienia oskarżonej (k. 18-19, 110-111, 112-114)	niewiarygodne: - ze względu na danie pełnej wiary zeznaniom pokrzywdzonych tj. męża oskarżonej oraz jej córek, Sąd uznał wyjaśnienia J. T. (2) za niewiarygodne, - jej wyjaśnienia stoją w całkowitej opozycji do zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, - oskarżona w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do zarzucanego jej przestępstwa, całkowicie negując problem alkoholowy z jakim się zmaga
3.PODSTAWA PRAWNA WYROKU		
#	Podstawa prawna skazania	

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej

W realiach niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że oskarżona J. T. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu zabronionego z art. 207 § 1 k.k. na szkodę męża i dzieci.

Jak wynika z materiału dowodowego oskarżona wielokrotnie spożywała alkohol, doprowadzając się tym samym do stanu nietrzeźwości. Będąc pod wpływem alkoholu kobieta fizycznie i psychicznie znęcała się nad mężem H. T. oraz małoletnimi córkami K. i O. T., prowokując ich, wszczynając awantury, podczas których była agresywna, szarpała, popychała, kopała, pluła i drapała domowników, a także stosowała niefizyczne formy przemocy, wyzywając córki oraz męża słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżała ich, zastraszala dzieci, że oddaje do placówki opiekuńczej, demolowała wspólnie zajmowane mieszkanie, utrudniała zamieszkiwanie wywołując u pokrzywdzonych ból i strach. Córki się jej bały. Wyżej przytoczone zachowanie oskarżonej wyczerpało dyspozycję art. 207 § 1 k.k.

W ocenie Sądu zachowania podejmowane przez oskarżoną względem męża i córek stanowiły formę znęcania się psychicznego i fizycznego, miały bowiem na celu ich dręczenie psychiczne poprzez ubliżanie i zadawanie cierpień moralnych, ale również powodowały ból fizyczny. Zdaniem Sądu działania oskarżonej podejmowane w stosunku do członków własnej rodziny

w ustalonych okolicznościach faktycznych stanowiły formę znęcania się psychicznego, jak i fizycznego nad pokrzywdzonymi z punktu widzenia obiektywnej oceny tych zachowań, a więc hipotetycznego odczucia wzorcowego obywatela, czyli człowieka o właściwym stopniu socjalizacji i wrażliwego na krzywdę drugiej osoby. Wypowiadanie cyklicznie i wielokrotnie pod adresem pokrzywdzonych słów wulgarnych, poniżających i powszechnie uznanych za obelżywe, jak również przejawy agresji fizycznej, w ocenie Sądu, uznać należy za zachowania, które z punktu widzenia obiektywnych kryteriów stanowiły jakościowo inne zachowania, aniżeli „zwyczajne” (incydentalne) znieważanie czy naruszenie nietykalności. Nie były to także zdaniem Sądu zachowania, które można by jedynie oceniać jako akty naruszania nietykalności, czy swoiste dokuczanie, występujące między małżonkami czy w relacji rodzic – dziecko. W ocenie Sądu z uwagi na wskazaną systematyczność, powtarzalność tych zachowań, Sąd uznał, iż były to zachowania podejmowane przez oskarżoną właśnie celem zadania mężowi oraz dzieciom bólu psychicznego, jak i fizycznego.

4.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

punkty I i II wyroku:

kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym

***zawieszeniem jej wykonania
na okres 5 lat próby***

Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę:

zagrożenie ustawowe czynu

art. 207 § 1 k.k. - kara
pozbawienia wolności od 3
miesiący do lat 5,

okoliczności obciążające:

znaczny stopień winy
oskarżonej, która umyślnie
z zamiarem bezpośrednim
kierunkowym popełniła
przypisany jej czyn, działała
przemysłanie i w sposób
ukierunkowany,

znaczny stopień społecznej
szkodliwości czynu, na który
składa się rodzaj dobra
prawnego naruszonego przez
oskarżoną, tj. rodzina, zdrowie,

oskarżona dopuszczała się
znęcania nad pokrzywdzonymi
pod wpływem alkoholu,

oskarżona znęcała się
nad pokrzywdzonymi zarówno
psychicznie, jak i fizycznie,

na znęcanie się oskarżonej nad
pokrzywdzonymi składało się
wiele zachowań,

oskarżona dopuściła się
popełnienia czynu
zabronionego na szkodę
osób najbliższych, bowiem
pokrzywdzony to jej mąż, z
którym pozostawała w związku
małżeńskim od wielu lat, zaś K. i
O. T. to jej niepełnoletnie córki;

Okoliczności łagodzące:

- uprzednia niekaralność.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności oraz dyrektywy wymiaru kary Sąd na podstawie art. 207 § 1 k.k. uznał, że adekwatną wobec oskarżonej, uwzględniającą zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości jej czynu, będzie kara **1 roku pozbawienia wolności**.

Przy czym Sąd uznał, że warunki i właściwości osobiste oskarżonej oraz dotychczasowy sposób życia, zasługują na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niej kary i na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. **warunkowo zawiesił jej wykonanie na okres 5 lat próby**. Zdaniem Sądu możliwe będzie osiągnięcie celów kary bez skazywania oskarżonej na karę pozbawienia wolności w postaci bezwzględnej, bowiem wolnościowa jej postać także zapobiegnie jej powrotowi do przestępczości. Sąd uznał, że konieczny w tym przypadku jest maksymalny okres próby wobec osoby, która dopuściła się przestępstwa z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej.

punkt III wyroku:

na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązano oskarżoną J. T. (1) do informowania kuratora o przebiegu okresu próby, jednocześnie na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddając oskarżoną pod jego dozór w tym okresie próby. Sąd uznał to za uzasadnione celem zwiększenia wychowawczego i prewencyjnego oddziaływania na oskarżoną. Głównym celem dozoru jest bowiem kontrola postawy sprawcy i pomoc w przezwyciężaniu

tych czynników, które doprowadziły go do popełnienia przestępstwa.

punkt IV wyroku:

na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono na oskarżoną J. T. (2) obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby. Sąd miał przy tym na uwadze stanowisko biegłych psychiatrów (k. 269-271). Orzeczenie ww. środka było zasadne, ponieważ zachowanie oskarżonej świadczy o tym, że nadużywa ona alkoholu, co ma z kolei negatywny wpływ na jej relację z rodziną oraz stosunek do obowiązku bezwzględnego przestrzegania porządku prawnego. Okoliczności popełnienia czynu prowadzą do wniosku, że nadużywanie ww. substancji uniemożliwia oskarżonej dokonanie właściwej refleksji dotyczącej konsekwencji swojego postępowania.

punkt V wyroku:

na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. orzeczono wobec oskarżonej J. T. (2) w okresie próby zakaz zbliżania do pokrzywdzonego H. T. na odległość mniejszą niż 50 metrów – na wyraźną prośbę pokrzywdzonego. W ocenie Sądu zakaz ten był konieczny celem zapewnienia pokrzywdzonemu i pośrednio małoletnim córkom stron poczucia bezpieczeństwa w miejscu zamieszkania. Jednocześnie brak zastosowania się oskarżonej do niniejszego zakazu może spowodować zarządzenie wykonania kary warunkowo zawieszonej, co wzmacnia oddziaływanie prewencyjne i wychowawcze wymierzonej oskarżonej kary.

<p>5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>	
<p>6. inne zagadnienia</p>	
<p>KOsztY procesu</p>	
	<p>punkt VI wyroku:</p> <p>Sąd przyznał na rzecz adw. M. B. kwotę 1176 złotych tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu. Obliczając wyżej wskazaną kwotę, Sąd miał na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. i zastosował § 11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.). A. M. B. przyznano kwotę 840 zł za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym, zaś ze względu na reprezentowanie oskarżonej na trzech terminach rozpraw podwyższone je o kwotę 336 zł, obliczoną na podstawie wzoru: $2 \times 840 \times 0,2$ - (§ 20 Rozporządzenia)</p>
	<p>punkt VII wyroku:</p> <p>Sąd przyznał na rzecz kuratora adw. P. L. od Skarbu Państwa kwotę 4.080 złotych tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów reprezentowania małoletnich pokrzywdzonych. Orzekając w tym zakresie, Sąd miał na uwadze treść § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Powyższe wynagrodzenie przewyższa stawkę minimalną, ze względu na między</p>

	<p>innymi nakład pracy pani kurator w trakcie postępowania, liczbę jej stawiennictw w sądzie, a także uczestnictwo w postępowaniu mediacyjnym.</p>	
	<p>punkt VIII wyroku:</p> <p>Sąd uznał, że stan majątkowy oskarżonej pozwala na zasądzenie od niej wydatków postępowania oraz obciążenie ją opłatą. Z tego względu na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od niej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.071,08 złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz kwotę 180 złotych tytułem opłaty od kary.</p>	